

Προσκύνημα στους Ἁγίους Τόπους τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Οὐκρανίας

Μία Ἀνάβασι πρὸς τὸ Θαβώρειο Φῶς

ΩΣ ΜΕΓΑΛΗ εὐλογία τῆς Θείας Εὐσπλαγχνίας δύναται νὰ χαρακτηρισθῆι τὸ 12ήμερο Προσκύνημα (27.7.2010-7.8.2010 ἐκ.ἡμ.) στους Ἁγίους Τόπους τῆς Οὐκρανίας καὶ τῆς Ρουμανίας, πρὸς δόξαν καὶ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ψυχικὴν ὠφέλειαν, ἀλλὰ καὶ θαυτέρη βίωσι τοῦ Μυστηρίου τῆς εὐλογημένης ἐνότητος καὶ συγχρόνως ἰσχυροποίησι καὶ ἀνάδειξι αὐτῆς τῆς ἐνότητος τῶν τριῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ἑλλάδος, Ρουμανίας καὶ Ρωσικῆς Διασπορᾶς.

Κατόπιν Συνοδικῆς ἀποφάσεως καὶ εὐλογίας τοῦ ἀσθενοῦντος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, πραγματοποιήθηκε Προσκύνημα στὴν Οὐκρανία καὶ τὴν Ρουμανία μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπο Ὁρεῶν κ. Κυπριανό, Ἀναπληρωτὴ Πρόεδρο, μὲ ὀργανωτὴ καὶ ξεναγοῦ τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπο Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιο, μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Ἱεροδιακόνου Ἰωσήφ Ἀγιοκυπριανίτου, τοῦ Ὑποδιακόνου γ. Ἀντωνίου Ἀγιοκυπριανίτου, τῆς Ὁσιωτάτης Καθηγουμένης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Γερόντισσας Ταξιαρχίας Μοναχῆς μετὰ τεσσάρων Ἀδελφῶν τῆς Μονῆς, δύο Μοναχῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν, μίας Μοναχῆς τοῦ Ἱεροῦ Ἠσυχαστηρίου τῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας Ἀχαρνῶν, καὶ 35 περίπου λαϊκῶν Ἀδελφῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, προερχομένων κυρίως ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Πάτρα, τὸν Πύργο Ἠλείας καὶ τὴν Θεσσαλονίκη. Συμμετείχε ἐπίσης καὶ ἡ ἀγαπητὴ ἐν Χριστῷ Ἀδελφὴ κ. Εὐανθία Κουτσούκου, Φιλολόγος ἀπὸ τὴν Πάτρα. Ὑπεύθυνος τοῦ προσκυνήματος, ἀπὸ πλευρᾶς ταξιδιωτικοῦ γραφείου, ἦταν ὁ ἐν Χριστῷ Ἀδελφός μας κ. Ἀνδρέας Καλλιακμάνης μετὰ τῆς συζύγου του Μαρίας, μὲ τὴν ἐνίσχυσι καὶ βοήθεια τῆς Προέδρου τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου Γυναικῶν «Ἅγιος Φιλᾶρετος ὁ Ἐλεήμων» κ. Εἰρήνης Ἀρχοντούλη.

• Ἡ εὐλογημένη αὐτὴ πορεία, ἄρχισε τὴν Δευτέρα, 27.7/9.8.2010. Στις 11.00' ἀπογειωθήκαμε ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο «Ἐλευθέριος Βενιζέλος» μὲ προορισμὸ τὸ Βουκουρέστι. Ἀφίχθηκαμε στις 12.35' καὶ μεταφερθήκαμε ὀδικῶς στὴν Ἱερὰ Ἀνδρῶα Μονὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ὅπου μᾶς ὑποδέχθηκαν μὲ ἐγκαρδιότητα ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἰλφῶβ κ. Φλαβιανός, ὁ Καθηγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Εὐθύμιος καὶ Ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς.

Στὸ Καθολικὸ καὶ στὴν πλούσια Τράπεζα ἀγάπης ποὺ παρατέθηκε, οἱ

Ἄρχιερεῖς ἀπήθυσαν χαιρετισμούς πνευματικοῦ περιεχομένου. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Τράπεζας, σὲ κλίμα ἀδελφικῆς ἀγάπης, οἱ Ἄρχιερεῖς συζήτησαν διαφορὰ θέματα, κυρίως γιὰ τὶς αἰτίες καὶ τὶς ἐπιπτώσεις τῆς οικονομικῆς κρίσεως στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ρουμανία. Ὁ Ἐπίσκοπος Ὡρεῶν Κυπριανὸς ὑπογράμμισε ὅτι ἡ κρίσις εἶναι

θεολογική, διότι χάσαμε τὸ ὄραμα τῆς ἐν Χριστῷ πτωχείας καὶ καταντήσαμε νὰ ἐπιζητοῦμε ἕναν ἐπίγειο παράδεισο. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν γνωρίζει ἀπόγνωσι οὔτε ἀποθάρρυνσι. Κάθε κρίσις εἶναι μία εὐλογία, μία εὐκαιρία γιὰ αὐτομεμφία, αὐτοκριτική, μετάνοια, γιὰ νὰ ξαναβροῦμε τὴν πραγματικὴ μας ταυτότητα. Ἡ ἱστορία εἶναι στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι τῶν ἀνθρώπων καὶ «ἡ ἐλπίς οὐ κατασχύνει».

Κατόπιν ἔγινε σύντομη ξενάγησι στὸ τυπογραφεῖο, στὴν ἐκθεσι, στὸ ἐργαστήριο ἐπεξεργασίας μαρμάρου καὶ πέτρας καὶ στὸ ταπεινὸ καὶ κατανυκτικὸ παρεκκλήσι-κατακόμδη, ἀφιερωμένο στὸν Ἅγιο Ἀπόστολο Λουκᾶ, τὸ ὁποῖο λειτουργεῖ καὶ ὡς Βαπτιστήριο.

Στὴν συνέχεια ἔγινε ξενάγησι στὴν πόλι τοῦ Βουκουρεστίου. Σταθμεύσαμε στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς πόλεως, ὅπου θρῖσκεται ἡ ἔδρα τοῦ Πατριαρχείου καὶ ὁ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης· ἐκεῖ προσκυνήσαμε τὸ ἱερὸ ἄφθαρτο Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Βασαράμπωβ, προστάτου καὶ πολιούχου τοῦ Βουκουρεστίου, ἡ μνήμη τοῦ ὁποίου τιμᾶται στὶς 27 Ὀκτωβρίου. Στὸν ἴδιο Ναὸ προσκυνήσαμε τεμάχια τῶν ἰ. Λειψάνων τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

Ἐν συνεχείᾳ, ἐπισκεφθῆκαμε τὸ Ἱερὸ Μετόχιό μας τοῦ Ἁγίου Νήφωνος Πατριάρχου Κων/λεως. Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα μεταβήκαμε στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Βουκουρεστίου μὲ κατεύθυνσι τὴν Σουτσεάβα τῆς Μολδαβίας στὴν βόρεια Ρουμανία. Καταλήξαμε ἀργὰ τὰ μεσάνυχτα στὸ ξενοδοχεῖο μας στὴν πόλι Σουτσεάβα.

• Τὴν Τρίτη πρωτῆ (28.7/10.8) κατὰ τὶς 9.30' ἀναχωρήσαμε ὀδικῶς ἀπὸ τὴν Σουτσεάβα.

Κάθε ἡμέρα ἡ πορεία μας ἄρχιζε μὲ πρωϊνὴ προσευχή. Στὴν διάρκεια τῶν διαδρομῶν ψέλναμε ἐπίσης τὴν Παράκλησι τῆς Παναγίας μας, τὶς Ἱερὲς Ἀκολουθίες, μελετοῦσαμε πατερικὰ κείμενα, διεξήγοντο συζητήσεις μὲ τοὺς δύο Θεοφιλεστάτους Ποιμένες μας γιὰ διάφορα πνευματικὰ καὶ ἱστορικὰ θέματα.

Ἀφοῦ περάσαμε τὰ σύνορα Ρουμανίας-Οὐκρανίας κατευθυνόμενοι πρὸς Ἀνατολὰς καὶ περνώντας ἀπὸ τὴν πόλι Τσερνοβί, ἐπισκεφθήκαμε τὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου. Κατεβήκαμε στὸν ὑπόγειο Ναὸ τοῦ Ἁγίου καὶ ἐντὸς σπηλαίου προσκυνήσαμε πολλὰ ἅγια Λείψανα.

Ἐνῶ δὲ κατευθυνόμασταν πρὸς τὸ Ποτσάεβ, ὁ Θεοφ. Ἀμβρόσιος μᾶς μίλησε γιὰ τὴν ἱστορία τῆς εὐλογημένης, ἀλλὰ πολὺ βασανισμένης χώρας τῆς Οὐκρανίας (π.χ. τὸ ὀλοκαύτωμα τῆς πείνας ὑπὸ τὸν Στάλιν) καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν μᾶς διηγήθηκε τὸ χρονικὸ τῆς Λαύρας τοῦ Ποτσάεβ, αὐτοῦ τοῦ προπυργίου τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν Δυτικὴ Οὐκρανία, ἡ ὁποία ἀνέκαθεν μασιζόταν ἀπὸ τὴν πίεσι τῶν Οὐνιτῶν καὶ Παπικῶν.

Στὸ Ὅρος Ποτσάεβ, τότε ἀκατοίκητο καὶ σκεπασμένο μὲ πικνὸ δάσος, κατέφυγαν μερικοὶ Μοναχοὶ ἀπὸ τὴν Λαύρα τῶν Σηηλαίων τοῦ Κιέβου τὸ ΙΓ΄ αἰῶνα, γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τοὺς Τατάρους. Σὲ δύο ἀπ' αὐτοὺς πού εἶχαν ἀνέβει στὴν κορυφὴ τὸ ἔτος 1340, ἐφανίσθηκε ἡ Βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν μέσα σὲ φλόγες ὡς Ἀκατά-

φλεκτος Βάτος, μὲ ἓνα σκῆπτρο στὸ χέρι. Παρῶν ἦταν καὶ ἓνας βοσκός, ὁ Ἰβάν Μποσοῖ (ὁ Ἄνυπόδυτος). Τὸ δεξιὸ πόδι τῆς Δεσποίνης Θεοτόκου ἐκτυπώθηκε βαθειὰ ἐπάνω στὴν πέτρα, ὅπου στεκόταν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀνέβλυσε ἱαματικὸ Ἅγίασμα. Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου συγκεντρώθηκε ἐκεῖ μίᾶ Ἀδελφότητα καὶ διαμορφώθηκε ἡ Λαύρα τοῦ Ποτσάεβ.

Τὸ 1559 ἓνας Ἑλληνας Μητροπολίτης ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὀνόματι Νεόφυτος, χάρισε στὴν εὐγενῆ Ἄννα Γοϊσκάϊα -ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν φιλοξενία της- μιὰ παλαιὰ βυζαντινὴ Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ ἐπιτελῆ θαύματα, ἐφανιζόταν δὲ καὶ λουσιμένη σὲ θεϊκὸ φῶς. Ὅταν ὁ ἀδελφός της, ὁ χωλὸς Φίλιππος, ἰατρεύτηκε θαυματουργικὰ τὸ 1597, ἡ Ἄννα ἀποφάσισε νὰ χαρίσῃ τὴν εἰκόνα στὴν Λαύρα καὶ ἔκτοτε ἡ Εἰκόνα πῆρε τὴν ὀνομασία τοῦ Ποτσάεβ. Αὐτὴ ἡ Εἰκόνα ἐπιτελεῖ μέχρι σήμερα ἀναρίθμητα Θαύματα.

• Ἀφοῦ διανυκτερεύσαμε στὸ Τερνόπολ, κατευθυνθήκαμε τὸ πρωῖ τῆς Τετάρτης, 29.7/11.8, πρὸς τὴν Λαύρα τοῦ Ποτσάεβ. Καθὼς πλησιάζαμε, ὁ Θεοφ. Κυριανὸς ὑπενθύμισε στοὺς προσκυνητὲς ὅτι πορευόμεθα νὰ προσκυνήσουμε ἓνα Μοναστήρι πού ἔχει μιὰ ἐκπληκτικὴ ἱστορία Θεοφανείας, Θεοτοκοφανείας καὶ Ἁγιοφανείας, μᾶς προέτρεψε δὲ νὰ ἐτοιμασθοῦμε μὲ σιωπὴ, προσευχὴ, αὐτομεμψία καὶ συναίσθησι τῆς ἁμαρτωλότητός μας γιὰ νὰ ἀκούσουμε τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖ μᾶς περίμεναν μαζί με ἄλλους ἐν Χριστῷ ἀδελφούς καὶ ὁ Αἰδεσιμ. π. Βλαδίμηρος Μοχορίτα με τὴν Πρεσβυτέρα Ἄνδρέα ἀπὸ τὴν Σλοβακία, ὡς καὶ ὁ Ἱερομόναχος π. Σεραφεῖμ ἀπὸ τὸ Ντιβέγιεβο τῆς Ρωσίας.

Στὸ μεγαλειῶδες Καθολικὸ τῆς Μονῆς, ἀφιερωμένο στὴν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου, προσκυνήσαμε τὴν εὐωδιάζουσα πέτρα με τὸ ἀποτύπωμα τῆς Παναγίας μας, σκεπασμένη με κάλυμμα, καὶ ἤπιαμε ἀπὸ τὸ Ἅγίασμα, τὸ ὁποῖο ἀναβλύζει ἐν συνεχείᾳ, εἶχαμε τὴν εὐλογία νὰ προσκυνήσουμε τὴν θαυματουργὴ Εἰκόνα τοῦ Ποτσάεβ, τὴν ὁποία κατεβάζουν κάθε πρωτὶ μπροστὰ στὴν Ὁραία Πύλη.

Ἀκολουθώντας ἓναν διάδρομο, στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὁποῖου ἦσαν ζωγραφισμένοι οἱ Ἅγιοι τῆς Ρωσίας ἀπὸ τὸ βάπτισμά της μέχρι τὶς ἡμέρες μας, χωρισμένοι ἀνὰ αἰῶνα, φθάσαμε στὸν Ναὸ τοῦ Ὁσίου Ἰῶβ τοῦ Ποτσάεβ.

Ὁ Ὁσιος Ἰῶβ γεννήθηκε στὶς 28 Ὀκτωβρίου 1551 στὴν Γαλικία. Ἀπὸ παιδὶ διακρινόταν γιὰ τὸ ζῆλο καὶ τὴν εὐλάβειά του καὶ σὲ ἡλικία 9 ἐτῶν ἔγινε δεκτὸς σὲ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Μεταμορφώσεως στὰ Καρπάθια. Σύντομα ἡ φήμη τῆς ἀγίας του ζωῆς ἀπλώθηκε καὶ ἀργότερα διωρίσθηκε Ἡγούμενος

τῆς Μονῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στὸ Ντούμπενσκ, γιὰ νὰ ὑπερασπίζεται τοὺς πιστοὺς τῆς περιοχῆς ἀπὸ τὴν πίεσι τῶν Πολωνῶν καὶ τῶν Ἰησουϊτῶν. Ὁ Ὁσιος ἐπὶ 22 ἔτη ποίμαινε θεαρέστως τὴν Ἀδελφότητα. Ποθῶν τὴν ἀσκητικὴ ζωὴ στὴν ἀφάνεια, ἔφυγε κρυφὰ γιὰ τὴν Λαύρα τοῦ Ποτσάεβ τὸ

1600. Όμως, ούτε εκεί τὰ χαρίσματά του μπόρεσαν νὰ μείνουν ἀπαρατήρητα καὶ οἱ Ἀδελφοὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ ἀναλάβῃ τὴν Ἡγουμενία. Ἐκοιμήθη ὀσιακῶς τὸ 1651 καὶ τὸ 1659 τὸ Ἱερὸ Λείψανό του βρέθηκε ἄφθαρτο.

Πλησίον τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου, ἓνας Ἀδελφὸς τῆς Μονῆς φοροῦσε στὸν κάθε προσκνητῆ τὸν μεταλλικὸ σκοῦφο τοῦ Ὁσίου καὶ δίπλα βρισκόταν ἡ σπηλιὰ ὅπου εἶχε ἀσκητεύσει, στὴν ὁποία δὲν τολμήσαμε νὰ κατέβουμε λόγω τῆς στενότητος τοῦ χώρου καὶ τοῦ συνωστισμοῦ -ὑπάρχει δὲ παράδοσις ὅτι ὅποιος ἔχει ἀνεξομολόγητες ἁμαρτίες δὲν μπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ μέσα ἀπὸ αὐτήν!...

Ἐπίσης, εἶχαμε καὶ τὴν ἰδιαίτερη εὐλογία νὰ προσκυνήσουμε τὸ Ἱερὸ Λείψανο τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ Ἰαματικοῦ Στάρετς Ἰωσήφ, στὸ Μέγα Σχῆμα Ἀμφιλοχίου (1894-1971), ὁ ὁποῖος ὑπέμεινε πολλὲς δοκιμασίες καὶ μαρτύρια στὰ χρόνια τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Ἐπισκεφθήκαμε καὶ τὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅπου οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς ἐδιάβαζαν ἐξορκιστικὲς εὐχὲς σὲ πάσχοντες.

Ἐντυπωσιακὴ ἦταν ἡ αὐθόρμητη εὐλάβεια τῶν πιστῶν, πὺν κατέκλυζαν ὅλα τὰ προσκνημάτα καὶ ἔσπευδαν νὰ πάρουν εὐχὴ ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους μας, σὲ σημεῖο πὺν ἀναγκαζόμεσταν νὰ ἐπεμβαίνομε γιὰ νὰ τοὺς «ἀπελευθερώνομε»...

Ὁ Θεοφ. Κυπριανὸς εὐχήθηκε ἡ ἱερὴ πατημασιὰ τῆς Παναγίας μας νὰ ἐκτυπωθῆ βαθεῖα στὶς καρδιές μας καὶ νὰ ἀναβλύξῃ ἀπὸ αὐτὴν ὕδωρ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ἀναχωρήσαμε στὶς 12.30´ γιὰ τὸ Κίεβο.

Στὸν δρόμο, ὁ Θεοφ. Κυπριανὸς ὠμίλησε γιὰ τὴν θλιβερὴ διαίρεσι, τὴν ὁποία προξένησε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου καὶ τὶς συνέπειές της μὲ πολλὰ παραδείγματα, ὁ δὲ Θεοφ. Ἀμβρόσιος ἔκανε μία παρουσιάσι τῆς πρωτεύουσας τῆς Οὐκρανίας, ἀναφέρθηκε δὲ καὶ στοὺς Παλαιοπίστους (ὑπάρχον ἀρκετὲς κοινότητές τους στὴν Βολνία).

Στὸ μέσον τοῦ δρόμου μας πρὸς τὸ Κίεβο, ἡ Πανάχραντος Θεοτόκος μᾶς εἶχε ἐπιφυλάξῃ μία ἀκόμη συγκλονιστικὴ δωρεά. Ἐπισκεφθήκαμε τὴν Ἱερὰ Γυναικεῖα Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ Κορέτσκ. Στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς, πρὸς μεγάλη μας συγκίνησι, ἀντικρίσαμε τὸ πρωτότυπο, μεγάλου μεγέθους, τῆς τόσο εὐλαβουμένης

θαυματοργοῡ Εικόνας «Ἡ Ἐγγυήτρια τῶν Ἀμαρτωλῶν», ἡ ὁποία σὰν νὰ ἤθελε νὰ μᾶς δώσει μίαν ἐγγυήσι τῆς Προστασίας Τῆς στὴν πορεία μας. Τὸ Μοναστήρι αὐτὸ ἀριθμοῦσε παλαιὰ περὶ τὶς 150 Μοναχές, πολλὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶχαν διωρισθῆ Ἡγουμένους ἄλλων Μονῶν. Σήμερα εἶναι 80. Τὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς εἶναι ἀφιερωμένο στὴν Ἁγία Τριάδα με δύο Παρεκκλήσια, τοῦ Ὁσίου Ἰῶβ τοῦ Ποτσάεβ καὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

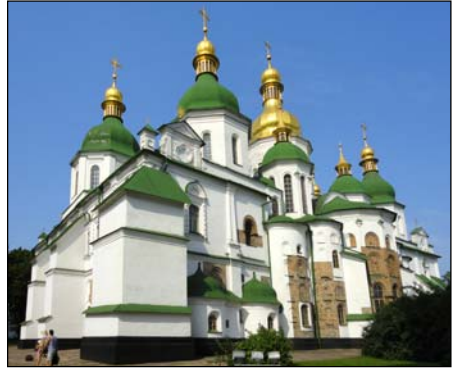
Κατὰ τὶς 18.00 φθάσαμε στὸ ξενοδοχεῖο μας στὸ Κιέβο, ὅπου συναντήσαμε τὸν ἀφιχθέντα ἀεροπορικῶς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα Ἀρχιμανδρίτη π. Γρηγόριο Ἀγιοκυπριανίτη, Ἐπεύθυνο τοῦ Ἱεροῦ Ἡουχαστηρίου τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Πύργου Ἡλείας, ὁ ὁποῖος συμμετεῖχε πλέον στὸ Προσκύνημά μας μέχρι καὶ τὴν Ὀδησό.

• Τὴν Πέμπτη τὸ πρωῒ (30.7/12.8) μαζί με τὴν ἑλληνομαθῆ πρόθυμη ξεναγὸ μας Μαρίνα ξεκινήσαμε τὴν περιήγησί μας στὸ Κιέβο, τὴν Μητέρα τῶν Ρωσικῶν πόλεων. Προσκυνησαμε στὸν Καθεδρικό Ναὸ τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου, ὅπου μᾶς ἀνοιξαν τὴν Λάρνακα τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας καὶ τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ Μητροπολίτου

Κιέβου, ὁ ὁποῖος θανατώθηκε ἀπὸ τοὺς Τατάρους.

Ἐπειτα ἐπισκεφθῆκαμε τὸν Ναὸ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, κτίσμα τοῦ ΙΑ΄ αἰῶνα, τὸν μοναδικὸ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ναοὺς πὺν δὲν γκρεμίσθηκε ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους. Ὁ Στάλιν ἀνάγκασε τοὺς ἐπιστήμονες νὰ ὑπογράψουν ὅτι οἱ ἀρχαῖες Ἐκκλησίαι δὲν ἔχουν καμμία ἱστορικὴ ἀξία καὶ ὁ μοναδικὸς πὺν ἀντέδρασε τὸ πλήρωσε μὲ τὴν ζωὴ του!... Χάρις ὅμως στὶς διαμαρτυρίες καὶ τὶς ἐνέγειες ἐνὸς διασήμου γάλλου συγγραφέως, ἡ Ἁγία Σοφία δὲν κατεδαφίσθηκε, διότι ὁ Στάλιν ἤθελε νὰ διατηρήσῃ καλὲς σχέσεις μὲ τὴν Γαλλία. Ὁ περίφημος αὐτὸς ἱστορικὸς Ναὸς λειτούργησε γιὰ πολλοὺς αἰῶνες ὡς Μητροπολιτικὸς Ναὸς τοῦ Κιέβου κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Ἁγίας Σοφίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐντὸς αὐτοῦ θαυμάσαμε τὰ ἀρχαῖα ψηφιδωτὰ.

Ἐν συνεχείᾳ, ἐπισκεφθῆκαμε τὸν ἀρχαῖο Ναὸ τοῦ Ἀρχαγγελοῦ Μιχαὴλ, τοῦ ΙΒ΄ αἰῶνος, ὁ ὁποῖος κατεδαφίσθηκε ἀπὸ τὸν Στάλιν καὶ ἐπανακτίσθηκε πρόσφατα.

Ἐπειτα, ἐπισκεφθῆκαμε τὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου -ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν τοπικὴ παράδοσι ἔφθασε μέχρις ἐκεῖ-, ἀκολουθοῦντες τὸν δρόμο τὸν ὁποῖο διέσχισαν ὅλοι οἱ Τσάροι καὶ οἱ ἐπίσημοι ὅταν ἐπισκέπτονταν τὸ Κίεβο.

Τὸ τελευταῖο ἀλλὰ καὶ πιὸ σημαντικὸ προσκύνημα ἦταν στὴν περίφημη Λαύρα τῶν Σηηλαίων, ἀφιερωμένη στὴν Κοίμησι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὸ λίκνο αὐτὸ τοῦ Ρωσικοῦ Μοναχισμοῦ. Ἰδρυτὴς τῆς θεωρεῖται ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος τοῦ Κιέβου.

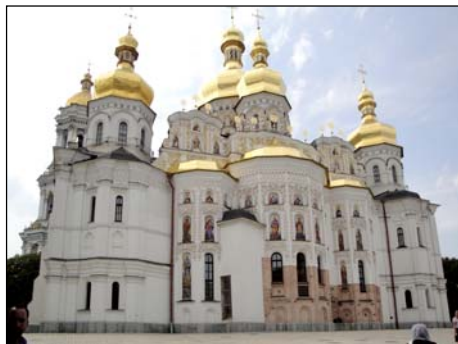
Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος γεννήθηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ 11ου αἰῶνος στὴν πόλι Λούμπετσκ. Ποθώντας τὴν ἀσκητικὴ ζωὴ τῶν Μοναχῶν, ἀναχώρησε νέος

για την Κωνσταντινούπολι και τελικά έγινε Μοναχός στην Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου στο Ἅγιον Ὄρος. Τὸ 1051 ὁ Ἡγούμενος Θεόκτιστος, φωτισμένος ἀπὸ τὸν Θεό, ἔστειλε τὸν Ὅσιο πίσω στὴν πατρίδα του γιὰ νὰ μεταφέρῃ ἐκεῖ τὴν εὐλογία τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ὁ Ὅσιος ἐγκαταστάθηκε στὸ σπήλαιο, ὅπου παλαιότερα εἶχε ἀσκητεύσει ὁ Ὅσιος Ἰλαρίων πρὶν νὰ γίνῃ Μητροπολίτης Κιέβου. Λίγο ἀργότερα, ὁ Ὅσιος Νίκων ζήτησε νὰ τὸν δεχθῆ ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος ὑπὸ τὴν καθοδήγησί του καὶ ἔπειτα ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος. Ἡ Λαύρα ἔκτοτε ἀναπτύχθηκε καὶ ἡ ἱστορία της εἶναι ἐνδοξη καὶ θαυμαστή. Πλῆθος Ἁγίων ἀνεδείχθη σὲ Αὐτὴν, ἐκ τῶν Ὁποίων μεγάλο μέρος ἀναπαύεται ἤδη στὰ Σπήλαια μὲ ἀφθαρτισμένα ἱερὰ Λείψανα!

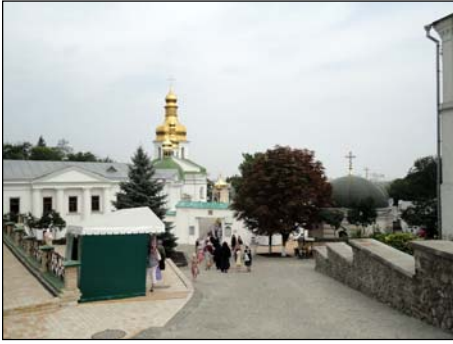

Ἡ τεράστια Λαύρα μετὰ τὴν Ἐπανάστασι εἶχε σχεδὸν ἐρημωθῆ, τὰ κτίρια καὶ οἱ σπηλιὲς μετατράπηκαν σὲ Μουσεῖα, τὸ θρυλικὸ Καθολικὸ τῆς Κοιμήσεως «παρόμοιο μὲ τὸν Οὐρανὸ» γκρεμίσθηκε τὸ 1941 ἀπὸ Οὐκρανοὺς Παρτιζάνους, μὲ σκοπὸ νὰ θανατώσουν τὸν Γερμανὸ Διοικητὴ, ποὺ θὰ τὸ ἐπισκεπτόταν. Μετὰ τὸν πόλεμο ἄνοιξε ἡ Λαύρα. Τὴν ἔκλεισε πάλι τὸ 1961 ὁ Χρουτσώβ καὶ μόνο τὸ 1988 οἱ Σοβιετικὲς Ἀρχὲς παρέδωσαν τὸ κάτω μέρος τῆς Λαύρας στὴν Ἐκκλησία.

Ὁ Ναὸς ἐπανακτίσθηκε στὰ τέλη τοῦ 20οῦ αἰῶνος, τὸ δὲ μεγάλο καμπαναριὸ του κτυπάει μελωδικὰ κάθε τέταρτο τῆς ὥρας. Στὸ Καθολικὸ φυλάσσεται ἡ θαυματουργὸς Εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως, τὴν ὁποία ἡ ἴδια ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἐμπιστεύθηκε στοὺς Ἕλληνες κτίστες ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, ὅταν τοὺς ἔστειλε στὸ Κίεβο γιὰ νὰ οἰκοδομήσουν τὸν Ναὸ Τῆς.

Σπεύσαμε ὅμως στὰ Σπήλαια τὰ ὁποῖα κλείνουν στὶς 17.30'. Κατεβήκαμε πρῶτα στὰ «Κοντινὰ Σπήλαια», ὅπου ἀσκήτευαν ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος καὶ ἡ πρώτη Συνοδία, μὲ ἓνα κεράκι στὸ χέρι. Στὸ μισοσκόταδο, προχωρώντας στοὺς στενοὺς διαδρόμους μέσα σὲ μία ἀσφυκτικὴ ζέστη καὶ ὑγρασία, θαυμάσαμε τὸν ὑπεράνθρωπο ἀγῶνα τῶν Ἀσκητῶν τῶν Σπηλαιῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἀφθαρτὰ Λείψανα εἶναι τοποθετημένα καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς σὲ πεζούλια σκαμμένα στὰ τοιχώματα μέσα σὲ ξύλινες λάρνακες σκεπασμένες μὲ κάλυμμα καὶ τζάμι.

Ίδιαίτερα συγκλονιστικά ἦσαν μικρὰ ἀνοίγματα μὲ καντήλι καὶ Εἰκόνα, πίσω ἀπὸ τὰ ὁποῖα θρῖσκονταν τὰ κελλιά τῶν Ἑγκλειστων, οἱ ὁποῖοι προτίμησαν νὰ ἐνταφιασθοῦν ζωντανοὶ σὲ αὐτὴ τὴν ζωὴ, γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν Οὐράνια Βασιλεία.

Στὰ «Κοντινὰ Σπήλαια», τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὰ πιὸ περίπλοκα, ἐκτὸς ἀπὸ

τὸν τάφο τοῦ Ὁσίου Ἀντωνίου, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅσιος ποτὲ δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἀνοιχθῆ, θρῖσκονται 73 Λείψανα Ἀγίων Ἀσκητῶν τῶν Σηληαίων, τῶν ὁποῖων ὁ Βίος ἔχει καταγραφῆ ἀπὸ τὸν Ὅσιο Νέστορα τὸν Χρονογράφο, τὸ Λείψανο τῆς Παρθένου Ἰουλιανῆς, Πριγκίπισσας τοῦ Ὀλοάνσκ, καὶ τοῦ Παιδομάρτυρος Ἰωάννου.

Στὰ «Μακρινὰ Σπήλαια», ὅπου μεταφέρθηκε ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ὅταν αὐξήθηκε ἡ Ἀδελφότης, φυλάσσονται ὁ πρῶτος τάφος τοῦ Ὁσίου, πὺν θρῖσκεται στὸ κελλί του, καὶ τὰ Ἅγια Λείψανα 50 ἄλλων Ἀγίων Ἀσκητῶν, τοῦ Ἀγίου Βλαδιμήρου Μητροπολίτου Κιέδου, ὁ ὁποῖος πρῶτος μαρτύρησε τὸ 1918 ἀπὸ τοὺς Κομμουνιστάς, καὶ τοῦ Ἀγίου Φιλαρέτου, ἐπίσης Μητροπολίτου Κιέδου († 1857), γνωστοῦ γιὰ τὴν εὐλάβεια, τὴν σοφία καὶ τὸ μεγάλο ποιμαντικὸ του ἔργο. Ἐκεῖ ἐπίσης φυλάσσονται μέσα σὲ γυάλινα δοχεῖα μυροβλύζουσες Κάρες ἀγνώστων κατὰ τὸ πλεῖστον Ἀγίων, ὡς καὶ ἡ τιμία Κάρα τοῦ Ἀγίου Κλήμεντος Πάπα Ρώμης.

Στὰ Σπήλαια θρῖσκονται καὶ Παραεκκλήσια ὅπου καθημερινῶς τελεῖται ἡ Θ. Λειτουργία. Κατὰ τὶς ἄρρητες βουλὲς τοῦ Κυρίου, τὰ ἱερὰ Λείψανα τῶν δύο μεγάλων Κτητόρων Ὁσίων Ἀντωνίου καὶ Θεοδοσίου παραμένουν κρυμμένα.

Κατὰ τὴν Παράδοσι, ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος, προγνωρίζοντας τὴν ἐκδημία του, ἀποχαιρέτισε τοὺς Ἀδελφούς καὶ ἀποσύρθηκε στὴν σπηλιά του χωρὶς νὰ ἐπιτρέψῃ σὲ κανένα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἀφοῦ παρέδωσε τὸ πνεῦμα του

στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, ἓνα μέρος τῆς σπηλιᾶς κατέρρευσε καὶ τὸ χῶμα ἐφραξε τὴν εἰσοδὸς τῆς. Ὅταν οἱ Ἀδελφοὶ προσπάθησαν νὰ σκάσουν, βγήκε φωτιὰ καὶ τοὺς ἐμπόδισε νὰ προχωρήσουν. Προσπάθησαν ἀπὸ ἄλλοῦ, ἀπὸ ὅπου ὁμως ξεχύθηκε ὀρηκτικὸ νερὸ. Μὲ αὐτὰ τὰ σημεῖα ὁ Ἅγιος ἔδειξε ὅτι δὲν ἦταν τὸ θέλημά του νὰ ἀποκαλυφθῆ τὸ ἰ. Λεῖψανό του.

Τὰ δὲ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου († 1074), τὸ ὁποῖο τὸ 1091 εἶχε μεταφερθῆ στὸ Καθολικὸ τῆς Κοιμήσεως, κατὰ τὴν ἐπιδρομὴ τῶν Μογγόλων τὸ 1240 εἶχε τοποθετηθῆ γιὰ ἀσφάλεια σὲ ἀπόκρυφο μέρος. Γιὰ ἕναν ὀλόκληρο αἰῶνα ἡ Λαῦρα ἐρημώθηκε καὶ ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν γνωρίζει ποῦ Αὐτὸ βρίσκεται.

Κατεβήκαμε ἔπειτα, διασχίζοντας ἕναν κῆπο τριανταφυλλιῶν, στὶς δύο ἱερατικὲς πηγὲς τῶν Ὁσίων.

• Τὸ πρωτὶ τῆς Παρασκευῆς, 31.7/13.8, ἡ πρώτη μας ἐπίσκεψις ἦταν στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Κιτάεδο, τὸ «Ἅγιον Ὄρος» τοῦ Κιέβου, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, ὅπου ἀσκήτευσαν ἡ Ὁσία Δοσιθέα, γνωστὴ ὡς Ὁσιος Δοσίθεος, καὶ ὁ Ὁσιος Θεόφιλος ὁ διὰ Χριστὸν Σαλός. Πολὺ μᾶς ἀνέπαυσαν καὶ συγκίνησαν ἡ λιτότητα καὶ ἡ ἀπλότητα ποὺ ἐπικρατοῦσαν ἐκεῖ, ἀντιθέτως πρὸς τὸ πλούσιο μπαρόκ τῆς πόλεως, ὅπως καὶ ἡ θαυμάσια ἀρχαία Ἀγιογραφία βυζαντινῆς παραδόσεως. Μέσα στὸν Ναὸ προσκυνήσαμε τὸ ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ὁσίου Θεοφίλου καὶ ἔξω, δίπλα στὸ Ἱερό, τὸν χαριτόδωρο Τάφο τῆς Ὁσίας Δοσιθέας, τόσο ἠγαπημένης στὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη καὶ Πατέρα μας κ. Κυπριανό. Τὸ 1926 ὁ Τάφος τῆς ἀνοίχθηκε ἀπὸ τοὺς Κομμουνιστάς. Κατὰ τὴν ἄποψι μερικῶν, τὸ ἰ. Λεῖψανό τῆς μεταφέρθηκε τότε στὸ Λένινγκραντ καὶ εἶναι ἄγνωστο ποῦ βρίσκεται τώρα. Ἄλλοι ὑποστηρίζουν, ὅτι δὲν ἤρθε ἀκόμη ὁ καιρὸς γιὰ νὰ βρεθῆ. Τὸ

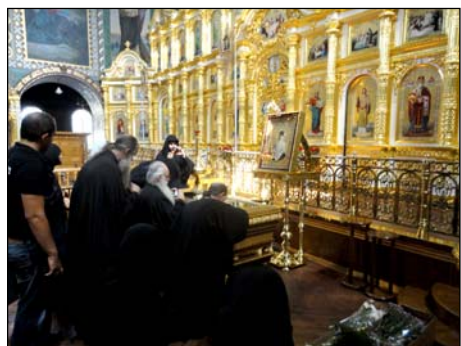
Μοναστήρι εἶχε κλείσει καὶ ὠργα-
νώθηκε ἐκεῖ «Οἶκος ἀνάπαυσης
τῶν ἀναπήρων» μετὰ τὸν Β΄ Παγ-
κόσμιο Πόλεμο. Στὸ κτῆμα τῆς
Μονῆς ἐγκαταστάθηκαν οἰκο-
γένειες, οἱ ὁποῖες ἐξακολουθοῦν
ἀκόμη καὶ σήμερα νὰ μένουν ἐκεῖ,
διότι ἡ Κυβέρνησι δὲν ἔχει τὴν
δυνατότητα νὰ τοὺς παραχωρήσῃ
ἄλλες κατοικίες. Μόνον τὸ 1991 τὰ
κτίρια τῆς Μονῆς παραδόθηκαν

στην Ἐκκλησία. Ἡ Ἀδελφότητα ἀριθμεῖ σήμερα περίπου 50 Μοναχοῦς. Περάσαμε ἀπὸ τὶς πανέμορφες λίμνες καὶ ἀνεβήκαμε ἐπάνω στὸν λόφο σκεπασμένο μὲ πυκνὰ δένδρα, ὅπου βρίσκεται τὸ σπήλαιο τῆς Ὁσίας Δοσιθέας. Μπροστὰ κτίσθηκε καὶ ἓνα Παρεκκλήσιο. Ἄν καὶ δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ εἴσοδος λόγω ἐργασιῶν, ἡ Ὁσία θὰ δέχθηκε τὸν εὐλαθεῖ μας πόθο. Ἀποχωρήσαμε ὅλοι γεμάτοι κατάνυξι.

Κατευθυνθήκαμε ἔπειτα στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἀγίας Τριάδος, τὴν ὁποῖαν ἴδρυσε ὁ ἐπίσης πολὺ ἀγαπητὸς στὸν πνευματικὸ μας Πατέρα Ὁσιος Ἰωανῆς, μαθητῆς τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, ὁ ὁποῖος δέχθηκε πολλὰ ἐπισκέψεις τῆς Βασιλείσης τῶν Οὐρανῶν, μὲ πολλὴ ἀπλότητα καὶ οἰκειότητα. Ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα, ἔτσι καὶ αὐτὸ τὸ Μοναστήρι ἐκλείσει μετὰ τὴν Ἐπανάστασι καὶ ἡ περιοχὴ μετατράπηκε σὲ τεράστιο βοτανικὸ κῆπο. Μόνο πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια τὰ κτίρια τῆς Μονῆς ἐπιστράφηκαν στὴν Ἐκκλησία. Σήμερα ὁ Ναὸς στολίζεται μὲ θαυμάσιες σύγχρονες Εἰκόνες, σὲ ἀντίθεσι μὲ τὶς τοιχογραφίες τοῦ περασμένου αἰῶνος. Ἡ Ἀδελφότητα ἀριθμεῖ περίπου 30 Μοναχοῦς (μερικοὶ ὑπηρετοῦν σὲ Μετόχια τῆς Μονῆς) καὶ ἔχει ἀναπτύξει καὶ φιλανθρωπικὴ δραστηριότητα: οἱ Πατέρες ἐπισκέπτονται νοσοκομεῖα καὶ φυλακὲς. Στὴν Κρύπτη κάτω ἀπὸ τὸν Ναὸ τῆς Ἀγίας Τριάδος προσκυνήσαμε τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ὁσίου Ἰωανῆ, καὶ πάνω κοντὰ στὴν εἴσοδο τὸ πρῶτο «φέρετρο» τοῦ Ὁσίου, τὸ ὁποῖο κατεσκεύασε ὁ ἴδιος, ὅπου ἦταν ὅλα τὰ ἐνδύματα τοῦ ἐνταφιασμοῦ καὶ διάφορα ἱερὰ ἀντικείμενά του.

Στὴν συνέχεια ἐπισκεφθήκαμε τὸ Μοναστήρι τῆς Ἀγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου, τὴν πιὸ σημαντικὴ γυναικεῖα Μονὴ τοῦ Κιέβου, ὅπου διαμένουν 300 Μοναχές! Ἐπισκεφθήκαμε τὸ τεράστιο Καθολικὸ ἀφιερωμένο στὸν Ἅγιο Νικόλαο καὶ ἔπειτα τὸ Ναὸ τῆς Ἀγίας Σκέπης. Μᾶς δέχθηκαν μὲ πολλὴ ἐγκαρδιότητα καὶ μία Ἀδελφὴ τῆς Μονῆς μᾶς διηγήθηκε τὸν Βίο τῆς

Κτητορίσσης τῆς Μονῆς Ἀγίας Γεροντίσσης Ἀναστασίας († 1900). Κατὰ κόσμον Πριγκίπισσα Ἀλεξάνδρα τοῦ Ὀλντενμπούργκ, πρῶν σύζυγος τοῦ Μεγάλου Πρίγκιπος Νικολάου, ἀδελφοῦ τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Γ', ἡ Ἁγία ἴδρυσε τὴν Μονὴ τὸ 1889 καὶ ἀφιερῶθηκε ἐκεῖ μὲ πολλὴ ταπεινῶσι. Ἰατρεύθηκε θαυματουργικά, προσ-

ευχόμενη στην Εικόνα της Παναγίας του Ποτσάεβ, από μία άνιατη παραλυσία που την είχε καθηλωμένη επί 10 έτη. Έλαβε μυστικά την Μοναχική Κουρά, όμως μέχρι το τέλος της ζωής της έζησε σαν Δόκιμη Ἀλεξάνδρα και υπηρετούσε με πολλή αὐταπάρνησι τους ἀσθενεῖς, τους ὁποίους φιλοξενοῦσε στο Νοσοκομεῖο τῆς Μονῆς. Στο Μοναστήρι αὐτό, οἱ Ἀδελφές μᾶς ἐτοίμασαν με πολλή ἀγάπη ἕνα φιλόξενο μοναχικό γεῦμα και μᾶς κατευόδωσαν με πολλὰ δῶρα και εὐλογίες.

Τέλος, κάναμε μία κρουαζιέρα στον Δνειπερο, ὁ ὁποῖος διασχίζει τὴν πόλι· εἶχαμε τὴν δυνατότητα νὰ δοῦμε τὶς δύο ὄχθες τοῦ τεραστίου αὐτοῦ ποταμοῦ. Δεξιά μας ἀπλωνόταν ἡ Ἁγία Λαύρα τῶν Σπηλαίων μέσα σὲ πυκνὰ δένδρα με τὸ ὑψηλὸ καμπαναριὸ της και τοὺς χρυσοὺς τρούλλους και λίγο πιὸ χαμηλὰ τὸ τεράστιο σοβιετικὸ ἄγαλμα τῆς «Μητέρας Πατρίδος». Ἐπάνω σὲ ἕναν λόφο στεκόταν και τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου και λίγο πιὸ κάτω ἕνα λευκὸ Μνημεῖο, τὸ ὁποῖο ὑποδεικνύει τὸν τόπο τῆς Βαπτίσεως τῶν πρώτων κατοίκων τῆς πόλεως.

- Τὸ Σάββατο πρωῖ, 1/14 Αὐγούστου, ἀποχαιρετίσαμε κατὰ τὶς 8.30' τὴν πολὺ εὐλογημένη και ἁγιασμένη πόλι τοῦ Κιέβου, και ἀκολογήσαμε τὴν Ἐθνικὴ Ὁδὸ E95 πρὸς τὴν Ὁδησό.

Ἡ ἀγαπητὴ μας Ὁσιωτάτη Γερόντισσα Ἀλεξάνδρα, Ἡγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξιμοβιτς, τὴν ὁποίαν εἶχαμε φιλοξενήσει πέρυσι στὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴν Πανηγυρι τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ και Ἰουστίνης, εἶχε ἔρθει στο Κίεβο, προκειμένου νὰ μᾶς συνοδεύσει και ὀδηγήσει στὴν Ὁδησό. Με προσευχὲς και ὠφέλιμες διηγήσεις δὲν καταλάβαμε πῶς πέρασε ὁ χρόνος και στὶς 14.30' φθάσαμε στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξιμοβιτς, ἡ ὁποία ἀπέχει περίπου 50 χλμ. ἀπὸ τὴν Ὁδησό.

Ἀξίζει νὰ παρουσιάσουμε με συντομία τὴν συγκινητικὴ προσωπικότητα τῆς Γεροντίσεως Ἀλεξάνδρας. Ἡ Γερόντισσα γεννήθηκε στὴν Ρωσία, μεγάλωσε στὴν Γερμανία και τὴν Ἀμερικὴ και ἦταν πνευματικὴ θυγατέρα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε προορίσει ἀπὸ μικρὴ γιὰ τὸν Μοναχισμό, ὡς και τοῦ Ἁγίου Μητροπολίτου Φιλαρέτου. Ἡ νεαρὴ ὅμως Μούσια ὑπέκυψε στὴν πίεσι τῶν γονέων της και παντρεύθηκε. Ὄταν ἐνηλικιώθηκαν και ἀποκαταστάθηκαν τὰ παιδιὰ της, με τὴ συμφωνία τοῦ συζύγου της, συγκέντρωσε χρήματα γιὰ τὴν ἀνέγερσι ἑνὸς Ἑουχαστηρίου στὴν Σιδηρία, ὅπου ἔλαβε τὴ Μοναχικὴ Κουρὰ και ἀνέλαβε τὴν Ἡγουμενία, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ Ἐπισκόπου Εὐτυχίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσικῆς Διαπορᾶς. Ἡ Ἀδελφότητα ὅμως ἀρνήθηκε νὰ δεχθῆ τὴν ἔννοι με τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας τὸ 2007 και βρῆκε καταφύγιο κοντὰ στὴν Ὁδησό, ὑπὸ τὸ ὠμοφόριο τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Ἀγαθαγγέλου, ὁ ὁποῖος συνεχίζει τὴν Ὁμολογία με κίνδυνο και αὐτῆς τῆς ζωῆς του. Με πολλὲς δυσκολίες και

στερήσεις, οί Ἀδελφές (30 σήμερα στὸν ἀριθμό, μερικὲς ὅμως βρῖσκονται σὲ Μετόχια), κατάφεραν μέσα σὲ 5 χρόνια νὰ οἰκοδομήσουν σὲ μία πολὺ ἥσυχη καὶ γραφικὴ τοποθεσία ἔξω ἀπὸ τὴν Ὁδησοὺ τὸ ταπεινὸ τους Μοναστήρι, μὲ Ναὸ ἀφιερωμένον στὸ Γενέσιον τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Ἡ Ἀδελφότης συντηρεῖται κυρίως ἀπὸ τὶς πολὺ ὠραῖες Ἀγιογραφίες της.

Οἱ Ἀδελφές μᾶς ὑποδέχθηκαν μὲ τὸν ὕμνον «Ἄξιόν ἐστιν» καὶ μᾶς ὠδήγησαν στὸν Ναὸ, ὅπου ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ὁρειῶν Κυπριανὸς τοὺς ἀπήλυθεν ἕναν λόγο οἰκοδομητικὸν γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς Μοναχικῆς ζωῆς - τὴν ἀπόκτησιν εὐσπλαγχνῆς καρδιάς, προκειμένου νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τὸν Θεὸ τῶν Οἰκτιρῶν καὶ τοῦ Ἐλέους. Τόνισε, ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονοῦμε ὅτι ὅλες οἱ ἀσκήσεις, σωματικὲς καὶ πνευματικὲς, ἀποτελοῦν βοηθητικὰ μόνον μέσα γιὰ νὰ φθάσουμε σ' αὐτὸ τὸν σκοπὸ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πλουσίας μοναχικῆς τράπεζας, τὴν ὁποίαν μᾶς εἶχαν ἐτοιμάσει οἱ Ἀδελφές, ὁ Θεοφ. Κυπριανὸς ἐξέφρασε πόσον τὸν συγκίνησε καὶ ἀνέπαυσε ἡ ἐν Χριστῷ πτωχεία, λιτότητα καὶ ἀπλότητα ποὺ κυριαρχοῦσαν παντοῦ στὴν Μονὴ καὶ εὐχήθηκε νὰ συνεχίζουσαν νὰ ζοῦν συνειδητὰ μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα, χωρὶς νὰ χάσουσαν τὴν οὐσίαν τοῦ Μοναχισμοῦ, νὰ ὀλοκληρωθῇ δὲ καὶ ὁ Ναὸς, χωρὶς ὅμως χρυσοῦς τρούλλους, ἀλλὰ μὲ χρυσοῦς καρδιές...

Λάβαμε έπειτα μέρος στην 'Αναστάσιμη βραδυνή 'Ακολουθία, ή οποία περιλαμβάνει κατά τò ρωσικό τυπικό τòn Έσπερινò και τòn Ξορθρο. Προέστη ó Θεοφ. Μεθώνης 'Αμβρόσιος και έλαβαν μέρος δύο τοπικοί 'Ιερομόναχοι και οί ήμέτεροι Κληρικοί, οί όποιοι συμμετείχαν στο Προσκύνημα. Οί Μοναχές έψελναν πολú άπλά, κατανυκτικά, προσευχητικά και μελωδικά σύμφωνα με άρχαίες ρωσικές μελωδίες.

'Αναχωρήσαμε έπειτα κατά τις 20.00' για την 'Οδησό, βαθειά συγκινημένοι άπό την ειλικρινή και αυθόρμητη άγάπη και αυταπάρνησί τους. Είθε ή 'Υπερευλογημένη Θεοτόκος μαζί με τòn 'Αγιο 'Ιωάννη νά σκεπάσουν αυτό τò μικρό και εύλογημένο νησάκι μέσα στην δεινή θύελλα, ή όποία μαστίζει την Ρωσική 'Εκκλησία σήμερα.

• Την Κυριακή πρωί, 2/15 Αυγούστου, όλη ή ομάδα τών προσκυνητών μεταφέρθηκε στον νεόδμητο 'Ιερό Ναò τού 'Αρχαγγέλου Μιχαήλ, όπου έδρευει ó Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης 'Αγαθάγγελος, Πρωθιεράρχης τής 'Αδελφής Ρωσικής 'Εκκλησίας τής Διασποράς. Παλαιότερα, υπήρχε εκεί ένας άρχαίος Ναός τού 'Αρχαγγέλου, ó όποιος γρεμίστηκε άπό τούς Κομμουνιστάς. Τά τελευταία χρόνια τò οικόπεδο παραχωρήθηκε πλέον στον Σεβασμιώτατο, ó όποιος σταδιακά έκτισε έναν

Ναò και άλλα αναγκαία κτίσματα (Ξενώνα, Τράπεζα κτλ...), με πολλές δυσκολίες.

Μετά την άδελφική ύποδοχή άπό τòn Σεβ. 'Αγαθάγγελο και άφοϋ ένένδυσαν τòn Μητροπολίτη με τὰ άρχιερατικά του άμφια κατά την άρχαία τάξι, άνέγνωσαν τις Ξωρες Γ' και ΣΤ', παρουσία τών τριών 'Αρχιερέων στο μέσον τού Ναού. Έλαβαν

έπίσης μέρος τοπικοί Κληρικοί και οί εκ τής ομάδος μας Πατέρες Γρηγόριος, Σεραφείμ, Βλαδίμηρος και 'Ιεροδ. 'Ιωσήφ. Η Χορωδία μās έντυπωσίασε κατά την διάρκεια τής Θ. Λειτουργίας με την άψογη τάξι και σεμνότητα τής ψαλμωδίας, όπως και ή εύλάβεια τών κληρικών και τών πιστών προσηλωμένων στην λατρεία τού Θεού.

Στò τέλος, ó Σεβ. 'Αγαθάγγελος εξέφώνησε μία σύντομη 'Ομιλία,

λαμβάνοντας αφορμή από τὰ Ἀναγνώσματα τῆς ἡμέρας, γιὰ τὸ θεμέλιο τῆς χριστιανικῆς πίστεως: ὁ Χριστὸς ἀπέθανε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας. Δυστυχῶς σήμερα δὲν συνειδητοποιοῦμε πόσο καταστροφικὴ εἶναι ἡ ἁμαρτία. Ὅφειλουμε στὴν Ἐκκλησία, ὅπως σὲ ἓνα Νοσοκομεῖο, νὰ βοηθήσουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο νὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, νὰ συναναστρεφόμεστε μὲ ἀνθρώπους θεοφοβούμενους καὶ βαθειὰ εὐλαβεῖς, ὅπως τοὺς ἐπισκέπτες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἐξέφρασε τὴν ταπεινὴ χαρὰ του γιὰ τὴν κοινωνία ποὺ διατηρεῖται μεταξύ μας, ὥστε νὰ μπορῇ ὁ ἴδιος νὰ συμβουλευεταί, νὰ βοηθῆται καὶ νὰ ἀποφεύγη ἀνθρώπινα λάθη.

Ὁ Θεοφ. Κυπριανὸς στὴν συνέχεια ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία του ἢ πολὺχρονη ἔνωση μεταξύ Ἑλλήνων καὶ Ρώσων νὰ γίνῃ ὅλο καὶ βαθύτερη καὶ ἰσχυρότερη. Ὅπως οἱ Ρῶσοι Ἱεράρχαι τῆς Διασπορᾶς συνέβαλαν στὶς χειροτονίες Ἐπισκόπων γιὰ τοὺς πιστοὺς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Ἑλλάδα σὲ δύσκολους καιροὺς, εἶχαμε πρόσφατα τὴν χαρὰ νὰ ἀνταποδώσουμε τὴν εὐεργεσία, λαμβάνοντας μέρος στὴν χειροτονία Ἐπισκόπων γιὰ τὴν χειμαζομένη Ἐκκλησία τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, μετὰ τὴν ἔνωση τῆς πλειοψηφίας της μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας. Ὁμίλησε ἐπίσης γιὰ τὶς δύο διαστάσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀρχιδιακόνου καὶ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου, τὴν διακονία καὶ τὸ μαρτύριο. Τέλος, εὐχήθηκε νὰ συνεχίσουμε ἀπὸ κοινῶν νὰ ἀγωνιζώμαστε ἐναντίον τῆς προκλήσεως τοῦ Σεργιανισμοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἐκλείψει παρὰ τὴν πτώσι τοῦ Κομμουνισμοῦ, καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ

ὁποῖος διευρύνεται ὅλο καὶ περισσότερο.

Μετὰ τὴν πλοῦσια τράπεζα ἀγάπης, ὁ Σεβ. Ἀγαθάγγελος διένειμε σὲ ὅλους τοὺς προσκυνητὲς μίαν εἰκόνα τῆς Παναγίας Γαλακτοτροφούσης καὶ μᾶς συγκίνησε μὲ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν πραοτήτά του.

Ἐπισκεφθῆκαμε ἔπειτα τὸν μικρὸ Ναὸ τοῦ Ἀγίου Βασιλοπαίδος Ἀλεξίου, ὅπου ἐφημερεύει ὁ πολὺ ἀξιόλογος καὶ ἀγαπητὸς μας π. Οὐαλέριος. Πρὶν μερικὰ χρόνια, οἱ

Ἀρχεῖς τοῦ ἀφαίρεσαν τὸν Ναὸ, ὅπου λειτουργοῦσε στὸ κέντρο τῆς πόλεως, ἀλλὰ τοῦ παρεχώρησαν ἕναν ὑπόγειο χῶρο, τὸν ὁποῖο διαμόρφωσε σὲ Ναὸ πού θυμίζει τὶς ἀρχαῖες κατακόμβες.

Ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων Ἀδελφῶν μας ὑφίσταται μεγάλη πίεσι ἀπὸ τὶς Ἀρχεῖς καὶ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας. Πρὸς μεγάλη μας ἔκπληξι καὶ λύπη, γιὰ παράδειγμα, ἔξω ἀπὸ τὸν ἐντυπωσιακὸ Ἑλληνικὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅπου βρισκόταν γιὰ 50 χρόνια τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ἀγίου Ἐθνοιερομάρτυρος Γρηγορίου τοῦ Ε΄, ὅπως καὶ ἀπὸ ἄλλους Ναοὺς, εἶδαμε εἰδικὴ Ἀνακοίνωσι ἐκ μέρους τῶν τοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν μὲ τὴν φωτογραφία τοῦ Σεβασμιωτάτου διαγραμμμένη, πού παρότρυνε τοὺς πιστοὺς νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὸν «ψευδο-Μητροπολίτη Ἀγαθάγγελο».

Τέλος, ἐπισκεφθῆκαμε τὸ Μοναστήρι τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, Μετόχι τῆς Σκήτης τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Ἀγίου Ὁρους. Στὸν Ναὸ ὑπάρχει καὶ τὸ ἄφθαρτο Λεῖψανο τοῦ Ὁσίου Ἀρχιμανδριτοῦ Γαβριὴλ († 1901), ὁ ὁποῖος εἶχε διατελέσει Δικαῖος τῆς Σκήτης καὶ διωρίσθηκε ὑπεύθυνος τοῦ Μετοχίου στὴν Ὁδησό, περίπου 5 χρόνια πρὶν τὴν ὁσιακὴ του Κοίμησι. Πρὸ ἐτῶν, ἀκούγοντας κτύπους ἀπὸ τὸν τάφο του, οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς τὸν ἀνοιξαν καὶ βρῆκαν τὸ ἱερὸ Λεῖψανό του σὲ κατάστασι ἀφθαρσίας, τὸ ὁποῖο ἐπιτελεῖ ἔκτοτε πολλὰ Θαύματα.

Τὰ ἄλλα δύο Ἀγιορειτικὰ Μετόχια τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος καὶ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου, τὰ ὁποῖα φιλοξενοῦσαν παλαιὰ τὸ πλῆθος τῶν

Ρώσων προσκυνητῶν, πού πήγαιναν στους Ἁγίους Τόπους, ἦταν κλειστά λόγω τῆς ἡμέρας καὶ ἔτσι ἐπιστρέψαμε στὸ ξενοδοχεῖο μας μὲ τὶς πιὸ ὁμορφες ἐντυπώσεις γιὰ τὴν πόλι τῆς Ὀδησοῦ, ὅπου μέχρι τὸν περασμένο αἰῶνα ἦταν πολὺ ἔντονη ἡ ἑλληνικὴ παρουσία.

Τὸ βράδυ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἦλθε ὁ Σεβασμιώτατος Ἀγαθάγγελος νὰ μᾶς ἀποχαιρετίσῃ στὸ ξενοδοχεῖο μας, ἐφ' ὅσον δὲν τοῦ δόθηκε βίζα γιὰ τὴν Ρουμανία, ὅπου θὰ ἐλάμβανε μέρος μαζί μας στὴν Πανήγυρι τῆς Μεταμορφώσεως στὴν Σλατιοάρα. Συζήτησε μαζί μὲ τὸν Ἐπίσκοπο Ὁρεῶν καὶ τὸν Ἐπίσκοπο Μεθώνης γιὰ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ θέματα σὲ κλίμα ταπεινῆς ἀδελφικῆς καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης καὶ ὁμογνωμίας, καὶ ἀμφοτέρα τὰ μέρη ἐξέφρασαν ἐκ νέου τὴν βαθειὰ τους ἐπιθυμία νὰ μείνουν ἐνωμένα καὶ νὰ ἀγωνίζωνται ἀπὸ κοινοῦ γιὰ τὴν διαφύλαξι τῆς Ὁρθοδοξίας.

• Τὸ πρωῖ τῆς Δευτέρας, 3/16 Αὐγούστου, ἀφοῦ ἀποχαιρετήσαμε τοὺς συγκινημένους καὶ εὐγνώμονας Ρώσους Ἀδελφούς μας, ξεκινήσαμε γιὰ τὴν Ρουμανία μὲ τὴν αἴσθησι ὅτι ἀντλήσαμε «ἐκ τῶν Πηγῶν τοῦ Σωτηρίου» τὴν Ἄκτιστη Χάρι τοῦ Θεοῦ. Τὸ ταξίδι ἀναδείχθηκε πολὺ ὀφέλιμο καὶ γόνιμο, ἐφ' ὅσον μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ συμμετέχουμε ἔστω καὶ λίγο σὶς ταλαιπωρίες τῶν παλαιῶν προσκυνητῶν (λόγω ἀσφυκτικῆς ζέστης), νὰ μελετήσουμε ἐξ' ἰδίας πείρας τὸ θέμα τῶν ἐναερίων τελωνίων, τὰ ὁποῖα μᾶς περιμένουν μετὰ θάνατον (στὰ σύνορα μεταξὺ Οὐκρανίας-Μολδαβίας καὶ Μολδαβίας-Ρουμανίας μᾶς καθυστέρησαν 4 ὥρες!), καὶ νὰ ἐμβαθύνουμε ὅλοι μαζί σὲ κάποια πατερικὰ κείμενα. Φθάσαμε στὸ πρῶτο μας ξενοδοχεῖο στὴν Σουτσεάβα κατὰ τὶς 20.30'.

• Τὴν Τρίτη, 4/17 Αὐγούστου, ξεκινήσαμε πρὸς τὸ νότιο μέρος τῆς Μολδαβίας, στὴν περιοχὴ τῆς Μπουκοβίνας, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὠραῖα μέρη τοῦ κόσμου, μέσα σὲ δουνὰ ἀπὸ ἔλατα, κοιλάδες καὶ ποτάμια. Τὸ πρῶτο Μοναστήρι πού ἐπισκεφθήκαμε, ἦταν τὸ πιὸ ἀγαπημένο Μοναστήρι τοῦ Ἡγεμόνα Στεφάνου τοῦ Μεγάλου, ἡ Μονὴ τῆς Πούτνα.

Ὁ Στέφανος ὁ Μεγάλος ἦταν Βασιλεὺς τῆς Μολδαβίας (1457-1504), ἄνθρωπος μὲ πίστι καὶ ἀνδρεία, πού κατὰ τὴν περιόδου τῆς ἡγεμονίας του προσπάθησε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, μὲ τὶς νίκες του ἐναντίον τῶν Τούρκων, Πολωνῶν καὶ Οὐγγρων, οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦσαν

διαρκῶς τὴν Μολδαβία ἐκεῖνη τὴν περίοδο. Σὲ κάθε μάχη δὲν ἐναπέθετε τὴν ἐλπίδα του στὶς δυνάμεις του ἀλλὰ στὸν Θεό, διὰ μέσου τῶν προσευχῶν τοῦ Πνευματικοῦ του Πατέρα, τοῦ Ἁγίου Δανιὴλ τοῦ Ἡσυχαστοῦ. Ὁ ἴδιος νήστευε, προσευχόταν καὶ ἔδινε ἐλεημοσύνες. Εἶχε πάντοτε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου μπροστὰ σὲ κάθε μάχη, ἢ ὅποια σήμερα βρίσκεται στὴν Μονὴ Ζωγράφου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἦταν δεσμευμένος μὲ τὸν ὄρκο νὰ κτίζει μία Ἐκκλησία ἢ ἓνα Μοναστήρι μετὰ ἀπὸ κάθε νίκη του. Ἔτσι ἀνεγέρθηκαν 43 Ναοὶ καὶ Μοναστήρια, ὄχι μόνον στὴν Μολδαβία, ἀλλὰ καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ὑπέρομαχος τῆς Ὁρθοδοξίας, πολὺ ἐλεήμων, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐνταφιάσθηκε στὴν Μονὴ τῆς Πούτνα κατὰ τὴν ἐντολή του.

Ἡ ἀνάγεσσι τῆς ἱστορικῆς Μονῆς τῆς Πούτνα ἄρχισε τὸ 1466 καὶ ὠλοκληρώθηκε τὸ 1469. Τὸ Καθολικὸ εἶναι ἀφιερωμένο στὴν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου. Στὴν Μονὴ βρίσκεται ἓνα ἀπὸ τὰ πλούσια Μοναστικά Μουσεία, ὅπου διαφυλάσσονται πολλὰ παλαιὰ ἀντικείμενα. Τὸ Μοναστήρι ἀριθμεῖ περίπου 60 Μοναχοὺς μὲ κοινοβιακὴ ζωή.

Μέσα σὲ μία ὄμορφη καὶ κατα-
νυκτικὴ ἀτμόσφαιρα, κατευθυνθήκαμε
πρὸς τὸ σπήλαιο τοῦ Ὁσίου Δανιὴλ
τοῦ Ἡσυχαστοῦ, σὲ ἀπόστασι 2 χλμ.
ἀπὸ τὴν Μονή. Ἡ βροχούλα ποὺ
ξέσπασε δρόσισε τὶς διψασμένες ψυχές
μας μὲ τὴν δρόσο τοῦ Θείου Παρα-
κλήτου. Περπατήσαμε καὶ φθάσαμε
μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα. Σ' αὐτὴ
τὴν πέτρα ἔσκαψε γιὰ 11 χρόνια ὁ

Ἅγιος Δανιὴλ τὸ σπήλαιό του. Ἀνεβήκαμε μιὰ ξύλινη σκάλα καὶ
προσκυνήσαμε ἐντὸς αὐτοῦ.
Ὁ Ὅσιος Δανιὴλ γεννήθηκε στὶς ἀρχές τοῦ 11^{οῦ} αἰῶνα καὶ ἀφιερῶθηκε
στὴν μοναχικὴ ζωὴ σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν. Διακρίθηκε γιὰ τὴν ἁγία ζωὴ του καὶ
γιὰ νὰ ἀποφύγη τὴν ἀνθρώπινη δόξα ἀποσύρθηκε γιὰ 20 χρόνια στὸ σπήλαιο,
τὸ ὁποῖο ἐπισκεφθήκαμε. Ἐκεῖ περνοῦσε τὶς ἡμέρες καὶ τὶς νύκτες
ἀφοσιωμένος στὴν ἀδιάλειπτη νοερά προσευχή ἀπέκτησε τὸ χάρισμα τῶν
δακρῶν καὶ τῆς διορατικότητος καὶ ἀνέλαβε τὴν πνευματικὴ καθοδήγησι
χιλιάδων Μοναχῶν. Ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους τῶν προσκυνητῶν, ὁ Ὅσιος
Δανιὴλ ἐγκατέλειψε τὸ ἐρημητήριό του καὶ ἔσκαψε ἐκ νέου ἓνα κελλί σὲ

βράχο κοντά στην Μονή του Βορονέτς. Τò 1488, κατά παράκληση του Στεφάνου του Μεγάλου, ἐνθρονίσθηκε Ἡγούμενος τῆς Μονῆς. Ἐκοιμήθη ἐκεῖ ὀσιακῶς τò 1469 καὶ ἐνταφιάσθηκε μέσα στὸν Ναό. Ἡ μνήμη του τιμᾶται στὶς 18 Δεκεμβρίου.

Ἔπειτα, διασχίζοντας μιὰ περι-οχή ἀπεριγράπτης ὁμορφιάς, φθά-

σαμε στὴν ἱστορική Ἱερὰ Μονὴ τῆς Σουτσεβίτσα. Ἡ Μονὴ κτίσθηκε τò 1581 ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Γέωργιο Μοβίλα καὶ τὸν ἀδελφὸ του Ἡγεμόνα Ἱερεμία Μοβίλα. Εἶναι ἀφιερωμένη στὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου καὶ ἀριθμεῖ σήμερα 60 Μοναχῆς. Διακρίνεται γιὰ τὶς θαυμάσιες τοιχογραφίες της, ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς.

Τò τελευταῖο σκαλοπάτι πὸ ἀξιοθήκαμε νὰ ἀνέβουμε ἦταν στὴν Μονὴ Ντραγομίρνα, ἀφιερωμένη στὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία ἐφιλοξένησε τὸν Μεγάλο Στάρετς Ὅσιο Παῖσιο Βελιτσκόφσκυ, ὅταν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος, μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1763 καὶ 1775. Κτήτορες τῆς Μονῆς διατέλεσαν ὁ Μητροπολίτης Ἀναστάσιος Κρίμκα μαζὶ μετὰ τὸν Λογοθέτη Λοῦππο Στροῖτα. Ἡ Μονὴ ἰδρύθηκε τò 1602 καὶ ὑπέστη πολλὰ δοκιμασίες ἀπὸ τοὺς Τατάρους, Αὐστριακοὺς κ.ἄ. Τò 1961 μετὰ ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀνακαίνισι, ἡ Μονὴ ἔδωκε πάλι τὴν ἀρχικὴ της μορφή· σήμερα ἀριθμεῖ περίπου 60 Μοναχῆς. Στὰ χρόνια τοῦ Μητροπολίτου Ἀναστασίου, ἡ Μονὴ ἀποτελοῦσε πολιτιστικὸ καὶ πνευματικὸ φάρο γιὰ τὴν Μολδαβία καὶ φημιζόταν γιὰ τὶς καλλιγραφικῆς ἀντιγραφῆς ἱερῶν βιβλίων μετὰ καταπληκτικῆς μινιατοῦρες. Στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς φυλάσσονται ἡ θαυματουργὸς Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Ντραγομίρνας καὶ ἕνα μεγάλο τεμάχιο τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Πέρσου. Πρὶν νὰ ἀναχωρήσουμε, ἀντλήσαμε δροσερὸ νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι τῆς Μονῆς.

Στὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἡμέρας, ὅπου εἶχαν ξεχυθῆ τόσες οὐράνιες εὐλογίες,

ἄνοιξαν καὶ οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπιστρέψαμε στὸ ξενοδοχεῖο ὑπὸ καταρρακτώδη βροχῇ.

• Τὴν Τετάρτη πρωΐ, 5/18 Αὐγούστου, στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῆς Σουτσεάβα προσκυνήσαμε τὸ χαριτόβρυτο Ἱερὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ Τραπεζουντίου, ὁ ὁποῖος ἐμαρτύρησε στὸ Ἀσπρόκαστρο τῆς Οὐκρανίας. Ὁ Ναὸς εἶναι ἀφιερωμένος στὸν Ἅγιο Γεώργιο τὸν Τροπαιοφόρο καὶ τὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου μεταφέρθηκε ἐκεῖ ἀπὸ τὸν Ἡγεμόνα Ἀλέξανδρο τὸν Καλὸ στὰ 1402. Ἡ μνήμη του τιμᾶται στὶς 2 Ἰουνίου καὶ θεωρεῖται πολιοῦχος καὶ προστάτης τῆς Μπουκοβίνας.

Ἐπειτα, ἡ προσκυνηματικὴ μας ὁμάδα κατευθύνθηκε πρὸς τὴν γραφικὴ περιοχὴ τῆς Βάτρα Ντόρνει, τὴν φημισμένη γιὰ τὰ ἱαματικά καὶ πόσιμα νερὰ ἀπὸ 17 φυσικὲς πηγὲς μὲ διαφορετικὲς ιδιότητες καὶ θερμοκρασίες.

Μετὰ ἀπὸ μιὰ μακρὰ διαδρομὴ δυόμιση ὥρῶν, φθάσαμε στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὅπου ἦταν τὸ πατρικὸ κτῆμα τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Κοσμᾶ. Τὸ 2003 ἄρχισε ἡ ἀνέγερσι τοῦ Ναοῦ καὶ ἡ ἀξιοποίησι τοῦ χώρου ἀπὸ τὸν νῦν Θεοφ. Ἐπίσκοπο Μποτοσάνι κ. Ἰωσήφ. Ἀπὸ τὴν δεκαενιαμελῆ οἰκογένεια τοῦ Θεοφ. Ἰωσήφ, 6 παιδιὰ ἔγιναν Ἱερομόναχοι, 4 Μοναχὲς καὶ 2 Πρεσβυτέρους. Ὁ Θεοφιλέστατος προῖσταται 17 Μοναχῶν. Μᾶς συγκίνησε ἡ θερμὴ ὑποδοχὴ τοῦ Θεοφ. Ἰωσήφ καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Γαλα-

σίου κ. Διονυσίου, οἱ ὁποῖοι κατέβηκαν μέχρι τὴν κεντρικὴ ὁδὸ γιὰ νὰ μᾶς προῦπαντήσουν καὶ συνοδεύσουν ἕως τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, σὲ ὕψος 1000 μέτρων, ὅπου βρίσκεται ἡ Μονή. Μᾶς παρατέθηκε μιὰ πλούσια τράπεζα ἀπὸ προϊόντα τῆς περιοχῆς. Ὁ Θεοφ. Κυπριανὸς πρόσφερε στοὺς Πατέρες μερικὰ συμβολικὰ δῶρα, ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου «Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων». Κατὰ τὴν ἀποχώρησί μας, ὁ ἦχος τῶν σημάτων μᾶς κατευόδωσε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα.

Ἀπὸ ἐκεῖ, διασχίζοντας πόλεις καὶ χωριά, θαυμάζοντας τὰ πολὺ ὄμορφα παραδοσιακὰ καὶ χαμηλὰ σπιτάκια τῆς περιοχῆς, κατευθυνθήκαμε πρὸς τὴν Ἱερὰ Ἀνδρῶα Μονὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στὴν Σλατιοάρα, ἔδρα τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Ρουμανία, ὅπου στὸ Καθολικὸ φυλάσσεται τὸ Σκήνωμα τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου καὶ Ὁμολογητοῦ Γλυκερίου († 1985).

Κατὰ τὶς 18.00' ἄρχισε ὑπαίθρια ἡ βραδυνὴ λατρεία, κατὰ τὸ Ρουμανικὸ

τυπικό τὸ ὁποῖο προσεγγίζει στὸ Ρωσικό, μὲ τὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ, τοῦ Ὁρθρου καὶ τῆς Α΄ Ὑμνης. Προῖστατο ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Βλάσιος καὶ ἦσαν παρόντες μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους δέκα Ρουμάνους Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἐξ Ἑλλάδος δύο Ἐπίσκοποι. Συμμετεῖχαν ἐπίσης 40 Ἱερεῖς καὶ 10 Ἱεροδιάκονοι.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Τριαδίτσα κ. Φώτιος ἀπὸ τὴν Βουλγαρία δὲν μπόρεσε νὰ παραβρεθῆ γιὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς του, ἀλλὰ τὸν ἀντιπροσώπευσε μία ὁμάδα ἀπὸ Κληρικούς καὶ λαϊκούς.

Ἡ Βυζαντινὴ Χορωδία 20 νέων ἀπέδωσε θαυμάσια καὶ ὑπέροχα τὸ μεγαλεῖο τῆς ὑμνογραφίας τῆς Ἑορτῆς. Αὐτὴ ἡ καταπληκτικὴ Χορωδία εἶναι καρπὸς τῶν κόπων τοῦ Αἰδεσ. π. Συμεὼν Μοβίλα, ὁ ὁποῖος ἐγκαινίασε μίαν Σχολὴν Βυζαντινῆς Μουσικῆς πρὶν μερικὰ χρόνια.

Εὐχαριστώντας καὶ δοξάζοντας τὸν Χριστό μας ποὺ μᾶς ἀξίωσε καὶ μᾶς κάλεσε σ' αὐτὴ τὴν νοητὴν ἀνάβασι, ἐπιστρέψαμε στὸ κατάλυμά μας.

• Πέμπτη, 6/19.8.2010, ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς πορείας μας στοὺς Ἁγίους Τόπους τῆς Ρουμανίας. Τὸ ἀποκορύφωμα αὐτῆς τῆς πορείας ἦταν ἡ συμμετοχὴ μας ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, περιτρόμφῃ διανοίᾳ καὶ ψυχῇ συντετριμμένη στὴν πανηγυρικὴ, κατανυκτικὴ καὶ μεγαλοπρεπῆ Θεῖα Λειτουργία στὸ Ὅρος Θαβώρ τῆς Σλατιοάρας.

Κατὰ τὶς 7.00' εἴμεθα στὴν πύλη τῆς Μονῆς, ὅπου μᾶς ὑποδέχθηκαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βλάσιος μὲ ὅλους τοὺς Ρουμάνους Ἀρχιερεῖς καὶ τὸν Κλῆρο. Μᾶς ὠδήγησαν στὸ Καθολικό, ὅπου προσκυνήσαμε τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου.

Μετὰ τὶς Γ΄ καὶ ΣΤ΄ Ὑρες, ἡ Θεία Λειτουργία ἄρχισε περίπου στὶς 9.00' στὸν ὑπαίθριον αὐλῆιο χῶρο τῆς Μονῆς. Προεξῆρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βλάσιος, Πρόεδρος τῆς Ἱεραῆς Συνόδου, συλλειτουργήσαν δέκα Ρουμᾶνοι Ἀρχιερεῖς (Ἐπίσκοποι Νεάμτς κ. Δημοσθένης, Μπακάου κ. Γεννάδιος, Σουτσεάβας κ. Σωφρόνιος, Μπρασῶδ κ. Θεοδοσίος, Μποτοσάνι κ. Ἰωσήφ, Ἰλφῶδ κ. Φλαδιανός, Πλοεστίου κ. Ἀντώνιος, Ἰασίου κ. Γλυκέριος, Γαλατοίου κ. Διονύσιος καὶ Σμπιού κ. Εὐλόγιος) καὶ οἱ δύο ἐξ Ἑλλάδος Ἀρχιερεῖς, Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος, καὶ Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, ὡς ἐπίσης καὶ δεκάδες Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι, ἀρκετοὶ Ὑποδιάκονοι, παρέστη δὲ ἓνα μεγάλο πλῆθος εὐλαβῶν πιστῶν καὶ προσκυνητῶν, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ Δήμαρχος τῆς περιοχῆς.

Μὲ πολλὴ τάξι ἓνας Ἱερομόναχος ὠδήγησε πρὶν τὸ Κοινωνικὸ τὴν ὁμάδα τῶν προσκυνητῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὸν Ναὸ γιὰ νὰ λάβουν τὴν Θεία Κοινωνία.

Στὸ τέλος τὴν Πανηγυρικῆς Θείας Λειτουργίας, στὶς 11.20', ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βλάσιος ἐξεφώνησε ἐόρτια Ὁμιλία. Ἀναφέρθηκε εἰς βάθος στὰ νοήματα τῆς Ἑορτῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου μας καὶ τόνισε, ὅτι αὐτὸ τὸ Μυστήριον τῆς Μεταμορφώσεως, ὅπως καὶ ἡ Ἑνσάρκωσις τοῦ Κυρίου μας, εἶναι ἀποτελέσματα τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Εἴμαστε τὰ πιὸ ἀγαπημένα δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴ πιστέψουμε ποτὲ ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει ἐγκαταλείψει. Ἡ Ἄκτιστη Ἐνέργεια τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸ Φῶς ποὺ ξεχύθηκε ἀπὸ τὴν Θεανδρική Καρδιά τοῦ Σωτῆρος μας, ἔφερε μέσα μας τὴν ἐλπίδα, τὴν χαρὰ, τὴν εἰρήνην καὶ μιὰ ἀόρατη δύναμι, ὥστε νὰ πολεμήσουμε καὶ νὰ ἀγωνισθοῦμε κατὰ τῶν παθῶν.

Κατόπιν, ὁ Σεβασμιώτατος κ. Βλάσιος ἔδωσε τὸν λόγο στὸν Θεοφ. Ὁρεῶν κ. Κυπριανό, ὁ ὁποῖος ἐξέθεσε τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ἀνέβηκε καὶ φέτος μαζί μὲ μιὰ μεγάλη ὁμάδα προσκυνητῶν στὸ Ὄρος Θαβῶρ τῆς Σλατιοάρας:

1) Γιὰ νὰ εὐχηθῆ ἐκ καρδίας τὸν Σεβ. Βλάσιο γιὰ τὴν ἐπέτειο τῆς 25ετίας τῆς χειροτονίας του, 2) Νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεό, ποὺ ἀνέδειξε τὴν Ἐκκλησία τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου τῆς Ρουμανίας μιὰ γνήσια ἀληθινὴ ζωντανὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἓνα

πρότυπο για μᾶς τοὺς Ἕλληνες, ἐφ' ὅσον ἔζησε γιὰ πολλὰ χρόνια ὡς ἐσταυρωμένη Ἐκκλησία καὶ πέρασε ἀπὸ τὴν Μεταμόρφωσι στὴν Ἀνάστασι, 3) Νὰ προσευχηθοῦμε ὅλοι μαζί γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ἐνότητος τῶν πιστῶν τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου (Ρουμάνων, Ρώσων, Βουλγάρων καὶ Ἑλλήνων), ὥστε νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἐνότητα ἰσχυρότερη καὶ βαθύτερη μέσα στὸ Ἄκτιστο Φῶς τῆς Μεταμορφώσεως, καὶ 4) Γιὰ νὰ ἀπευθύνῃ μιὰ ταπεινὴ ἀδελφικὴ παράκλησι καὶ προτροπὴ στοὺς Ρουμανοὺς Ἀδελφοὺς ἐκ μέρους τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, νὰ μὴ ὑποκύψουν στὸν πειρασμὸ νὰ κατεβοῦν ἀπὸ τὸν Σταυρὸ, στὸν ὁποῖο τοὺς ἀνεβίβασε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ στὸν καιρὸ τῶν διωγμῶν, καὶ νὰ μὴ συσχηματισθοῦν μὲ τὸν κόσμον. Τόνισε δέ, ὅτι ὁ θρόνος καὶ ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Σταυρὸς καὶ ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος εἶναι ἡ χαλάρωσις. Τέλος, τοὺς εὐχήθηκε νὰ συνεχίσουν νὰ κηρύττουν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον Ἐσταυρωμένον.

Ἐπίσης, ὁ Θεοφιλέστατος κ. Δημοσθένης στὴν σύντομη Ὀμιλία του μᾶς προέτρεψε νὰ μὴ λησμονοῦμε, ὅτι ἐξακολουθοῦμε νὰ εὐρισκώμεθα στὴν Νηστεία πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας μας, ἡ ὁποία εἶναι πάντοτε ἡ βοηθὸς μας, ἡ μεσίτριά μας πρὸς τὸν Υἱὸν Της, ὥστε οὐδεὶς προστρέχων ἐπ' Αὐτῇ μὲ πίστι στὴν Εὐσπλαγχνία Της «ἐκπορεύεται κατησχυμμένος», ἀλλὰ εἰσακούεται τὸ αἴτημά του ἀπὸ τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ἐπακολούθησε Λιτανεΐα πέραξ τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς, προπορευομένου τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου Ἀγίου Γλυκερίου, τὸ ὁποῖο ἐβαστάζετο ὑπὸ Ἱερέων καὶ ἐξέπεμπε εὐωδία. Ἦταν ἐντυπωσιακὴ ἡ εὐλόγια τῶν πιστῶν πού ζητοῦσαν νὰ λάβουν τὴν εὐχὴ καὶ τὴν εὐλογία τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων.

Στὴν πλοῦσια ἐόρτια τράπεζα, ἀνταλλάχθηκαν πνευματικὰ μηνύματα πλήρη ἀγάπης, τρυφερότητος καὶ ἀδελφοσύνης μεταξὺ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Βλασίου καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ, ὁ ὁποῖος πρόσφερε ἕνα δῶρο στὸν Σεβ. Βλάσιο ἐκφράζοντας τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησι στὸ πρόσωπό του. Ὁ Βυζαντινὸς Χορὸς τῶν Ἱεροψαλτῶν ἀπέδωσε μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ θερμότητα πατριωτικὰ ᾄσματα, πολυχρόνια καὶ ἕνα Ἄξιόν ἐστιν στὰ ἑλληνικά.

Οἱ Ἕλληνες πιστοὶ εἶχαν τὴν εὐλογία νὰ προσκυνήσουν στὸ μικρὸ καὶ ταπεινὸ κελλάκι τοῦ Ἀγίου Μητροπολίτου Γλυκερίου καὶ νὰ ξεναγηθοῦν στὸν νέο μεγάλο ἀνεγειρόμενο Ναὸ, ἐκτὸς τοῦ περιβόλου τῆς Μονῆς.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή μας πρὸς Σουτσεάβα ἐπισκεφθῆκαμε:

– Τὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τῶν Ἁγίων Μυροφόρων Γυναικῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου (30 Μοναχές), πλησίον τῆς Σλατιόβρας, ὅπου μᾶς ὑποδέχθηκε ἡ Γερόντισσα Ἀμφιλοχία Μοναχὴ (82 ἐτῶν). Παρετέθη κέρασμα, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου ὁ Χορὸς τῶν Μοναζουσῶν ἔψαλε διαφόρους ὕμνους.

– Τὸ Ἐκκλησιαστικὸ συγκρότημα στὴν Ποϊάνα στὴν περιοχὴ Νεάμιτς. Μᾶς ὑποδέχθηκε μὲ πολλὴ ἀγάπη ὁ Πρωτοπρ. π. Συμεὼν Μοβίλα, ἐφημέριος καὶ κτήτωρ τοῦ ἐντυπωσιακοῦ αὐτοῦ συγκροτήματος, τὸ ὁποῖο περιλαμβάνει: τὸν κυρίως Ναό, ἀφιερωμένο στὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, ὅπου κατὰ τὴν

διάρκεια τῆς προσκυνήσεως μᾶς ἐξέπληξε ἡ 18χροὴ κόρη τοῦ π. Συμεὼν μὲ τὴν σπάνια χαρισματικὴ φωνή της, ἀποδίδουσα μὲ περισσὴ χάρι τὸ Ἶξιόν ἐστὶν στὰ ἑλληνικά· τὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ὁσίου Συμεὼν τοῦ Στυλίου (χειμερινὸς Ναός)· τὸ θαυμάσιο ἐργαστήριο ξυλογλυπτικῆς· τὸ Κτίριο σὸ ὁποῖο συστεγάζονται ἡ αἴθουσα ἐστίασεως καὶ δωμάτια φιλοξενίας. Μᾶς παρεθέτη πλούσιο κέρασμα.

– Τὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, στὴν πόλη Φελτισένι. Ἐφημέριος αὐτοῦ ἦταν ὁ πολὺ γνωστὸς καὶ ἀγαπητὸς μας Πρωθιερεὺς π. Βασίλειος Σίντου, ὁ ὁποῖος αἰφνιδίως μετὰ ἀπὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα πέρυσι τὸ καλοκαίρι ἐκοιμήθη ἐν

Κυρίω. Μᾶς ὑποδέχθηκε ὁ νέος ἐφημέριος π. Σεβαστιανὸς Μογκαρζάν μετὰ τὴν Πρεσβυτέρα του καὶ μερικὰ μέλη τῆς Βυζαντινῆς Χορωδίας. Μᾶς παρετέθη πλούσιο κέρασμα. Φεύγοντας τελέσαμε Τρισάγιο στὸ τάφο τοῦ ἀειμνήστου π. Βασιλείου, πλησίον τοῦ Ναοῦ...

• Πολὺ ἐνωρὶς τὸ πρωῖ τῆς Παρασκευῆς, 7/20.8.2010, ἀναχωρήσαμε γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο τῆς Σουτσεάβας μετὰ προορισμὸ τὸ Βουκουρέστι, καὶ ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι ταξιδέψαμε πάλι ἀεροπορικῶς γιὰ τὴν Ἀθήνα. Προσγειωθήκαμε στὴν Ἑλλάδα λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Ἡ καρδιά μας ὅμως ἔμεινε ἐκεῖ, ὅπου ὁ Γολγοθᾶς καὶ τὸ Ὅρος Θαβῶρ ταυτίζονται καὶ ἀποτελοῦν μιὰ πηγὴ τοῦ Σωτῆρος, ἀπὸ ὅπου ἀντλοῦμε συνεχῶς φῶς, εἰρήνη καὶ χαρὰ.

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων

